

BLACK
TIES
&
WHITE
LIES

FEKETE NYAKKENDŐK

BLACK
TIES
&
WHITE
LIES

FEKETE NYAKKENDŐK

KAT SINGLETON

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Kat Singleton: *Black Ties & White Lies*
First published in 2023 by Kat Singleton

FORDÍTOTTA
Gruber Katalin

SZERKESZTETTE
Varga Andrea

BORÍTÓTERV
Ashlee O'Brien with Ashes & Vellichor

ISBN 978-963-636-506-6

Minden jog fenntartva

© Kat Singleton 2023

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Gruber Katalin 2025

Az összes barinónak, akik az egyszerű dolgokat
keresik az életben. Egy dögös milliárdost,
aki ajándékokkal és orgazmusokkal kényezteti őket.
Beck a tiétek.

Margo

– MARGO, MARGO, MARGO!

Egy ismerős hang riaszt fel a számítógép képernyője előtt. Az irodai székemen megpördülve Emmát, a legjobb barátnőmet, az irodai fülkém falára görnyedve találok. Pirosra rúzsozott szája huncut mosolyra húzódik.

Kiveszem a számból a tollat, amit eddig rágtam, és összehúzott szemmel, gyanakvón nézek rá.

– Mi az?

A fogait végignyalva megpöcköli a lufifejű Nash Pierce-figurát, amit még évekkel ezelőtt vett nekem.

– Ezúttal kit sikerült feldühítened?

Összerándul a gyomrom, és sejtelmem sincs, hogy miről beszél.

– Még mindig be vagy rúgva? – gyanúsítom meg, visszagondolva arra, hogy mennyi bort pusztítottunk el tegnap este. Két üveg olcsó Pinot Grigiót ittunk meg Winnie-vel, a lakótársunkkal és legjobb barátnőnkkel együtt. Mivel hárman osztoztunk, kizárt, hogy még mindig részeg lenne, de ez a legjobb tippem.

Kinevet, de bosszúsan grimaszol.

– Nyilván nem vagyok. Éppen újratöltöttem a kávémat a társalgóban, amikor *Darla* megkérdezte, hogy láttalak-e téged.

Visszafogom magam, és nem forogatom a szemem. *Darla* jól tudja, hogy a két hely közül az egyikben meg fog találni. Vagy az asztalomnál vagyok, vagy a kávé gép előtt nyomorogva, ahogyan éppen az istenek nektárját próbálom megszerezni, hogy ébren tartsam magam.

Darla pontosan tudta, hogy hol találhat meg.

Csak nem akart megtalálni.

Az ember egyetlenegyszer véletlenül vizet tölt a szemeskávé-tartályba a víztartály helyett, és az irodai recepciós máris gyűlölni kezdi. Nem mintha tönkre akartam volna tenni a gépet. Nem az én hibám, hogy nem volt egyértelműen felüntetve rajta, mi hova megy. Csak segíteni *próbáltam!*

– Még nem hallottam felőle – jegyzem meg, és *Darla* asztala felé pillantok. Nincs ott, de a telefonja bejövő hívást jelezve felvillan. *Darla* ritkán hagyja el az asztalát. Nem jó jel, hogy nincs sehol. Az ég is leszakadhat, de az, hogy *Darla* elhagyja a helyét, nehezen hihető.

Emma megkerüli a fülkém falát, és leteszi a fenekét az asztalomra, mint kismilliószor ezelőtt, bár legalább ugyanennyiszor megkértem rá, hogy ne csinálja.

– Dolgozom. – Kinyújtom a kezem, és rácsapok fekete tűsarkújára, a lábát lelökve a székem karfájáról.

Felnevet, és játékosan a combomba nyomja cipője sarkát.

– Hát, *Darla*, *az a csodálatos nő*, elárulta nekem, hogy a főnök látni akar téged.

– Azt hittem, *Martynak* házon kívül vannak találkozási egész nap.

Emma az ajkába harapva rázza a fejét.

– Nem, mármint a *főnök főnök*. A nagykutya. A nagyfőnök. Azt hiszem, valaki új.

Kinyitja a száját, hogy mondjon még valamit, de a szavába vágok.

– Az nem lehet!

– Margo! – vakkant Darla a tárgyalóterem ajtajából. Visító hangja hallatán majdnem kiugrom a székeimből.

Emma szeme akkorára nyílik, mint egy csészealj, és Darláról visszafordítja a tekintetét rám.

– Most komolyan, Mar, mit csináltál?

Az asztal alatt belebújok a lerúgott magas sarkúmba. Felállva végigsimítok a szoknyám elején. Utálom, hogy a tenyereim máris nyirkos az idegességtől.

– Nem csináltam semmit – szűröm a fogaim között, jól láthatóan elfelejtve, hogyan kell magas sarkúban járni, mivel majdnem orra bukom, mielőtt még elhagynám a fülkém biztonságát.

Emma idegesítően csettint a nyelvével, pillantása arról árulkodik, hogy nem hisz nekem.

– Nyilván tudtam, hogy vannak emberek Marty fölött is, csak ők soha nincsenek *itt*. Azon tűnődöm, mi lehet olyan komoly...

– Ezzel nem segítesz.

Már nincs több időm, hogy a főiskolai legjobb barátommal adok-kapokot játsszak. Darla mellkasa előtt keresztbe font karja azt üzeni, hogy ha nem vonzolólok át a seggem nagyon gyorsan az irodán, és termék az ajtóban a következő harminc másodpercben, azt meg fogom bánni.

Megállok a százötven centi magas nő előtt, aki sokkal jobban megijeszt, mint azt szeretném beismerni. A homlokát ráncolja, a tokája eléggé hangsúlyos, ahogy rám mered.

Gonosz tekintete ellenére kedvesen mosolygok rá, mert anyám mindig azt mondta, hogy kedvességgel szereljem le az ilyeneket.

– Jó reggelt, Darla! – köszöntöm émelvítően édes hangon. A homlokán elmélyülnek a ráncok.

– Nem is akarom tudni, hogy mit tettél, ami miatt idejött – vág vissza.

A kérdésed pont olyan jó, mint az enyém, Darla.

– Kicsoda? – Megpróbálok benézni mögé a tárgyalóterembe, de az ajtó be van csukva.

Furcsa. Az az ajtó sosincs becsukva.

– Miért nem derítet ki saját magad? – Megragadva a kilincset kinyitja az ajtót. Teste részben eltorlaszolja az ajtónyílást, így kénytelen vagyok átpréselni magam mellette, hogy bejussak.

Akárki is ez a *férfi*, nem adja meg nekem azt a luxust, hogy megmutassa az arcát. A padlótól a mennyezetig érő ablak előtt áll, keze a lazán testére simuló, tökéletesen szabott öltönyzsebében van. Még nem is láttam a fickó arcát, de ordít róla, hogy gazdag. Innen hátulról is meg tudom állapítani, hogy sugárzik belőle a magabiztosság. Árad a pozitívumából, ahogyan a vállát tartja, és lábát kissé széttárva bámul kifelé az ablakon. Az egész testtartásáról ordít az *üzlet*. És megrémít, hogy az *ő* üzlete miért lett az *enyém* is.

Amikor azt mondták, hogy a főnök az, komolyan gondolták. *Ajaj!*

Mit tettem?

Még a mögöttem becsukódó ajtó hangjára sem mozdul meg. Így van időm hátulról szemügyre venni. Ha nem rettennék máris attól, hogy bajban vagyok valami miatt, amire

nem is emlékszem, hogy megtettem, áldoznék egy percet arra, hogy értékeljem a látványt.

Mármint, a *fenébe!* Nem is tudtam, hogy egy öltönyt ilyen tökéletesen is tud illeszkedni egy fenékre.

Megkockáztatok még egy lépést beljebb a tárgyalóba. Körülnézve bizonyosságot nyerek, hogy csak én és a formás hát-sójú, titokzatos férfi vagyunk az üres teremben.

A fejemet rázva próbálok nem arra gondolni, milyen hibátlanul tölti ki a sötétkék öltönyt. Abból, amit mondtak, ő itt a főnököm. De a fejemben cikázó gondolatok *egyáltalán* nem szakmai jellegűek.

– Ah, üdv! – mondom óvatosan. Kínosan állok meg vele szemben, a nagy asztal másik oldalán. Nem tudom, mit tegyek. Ha ki akarnak rúgni, akkor előbb üljek le, vagy maradjak állva, hogy túlessünk rajta?

Vajon egy dobozt azért adnak majd a cuccaimnak?

A főnök háta megfeszül. Lassan megfordul.

Amikor végre megpillantom az arcát, majdnem elvágódom a döbbenettől.

Mert az előtttem álló férfi – aki látszólag a főnököm – a volt pasim *nagyon* vonzó bátyja is egyben.

2.

Margo

– MARGO, RÉG TALÁLKOZTUNK! – köszönt Beck vontatottan; mogorva pillantásától összerezzenek. El is felejtettem, milyen szexi a hangja, különösen, ahogy a nevemet kimondja.

– Beck... – mondom hitetlenkedve. A volt barátom, Carter mondta, hogy a bátyja sikeres. De gazdag volt az egész Sinclair család. Annyira belezúgtam Carterbe, hogy nem tulajdonítottam nagy jelentőséget ennek. Őszintén szólva, megpróbáltam elfelejteni, hogy Beckham valaha is létezett. De most, hogy Carter kikerült a képből, és Beckham „Beck” Sinclair itt áll előttem, nehéz volt nem észrevenni, hogy mennyire sikeres.

A csillogó mandzsettagomb, amivel éppen babrál, valószínűleg többbe kerül, mint a lakbérem. Az öltönye biztosan drágább, mint az az üzemanyag-takarékos autó, amin Emmával osztozom. Amikor megismertem Becket, nem így nézett ki. Egy hétvégi kiruccanásom voltam az egyik hamptonsi nyaralójukban. Hihetetlenül lazán volt öltözve ahhoz képest, ahogy most áll előttem.

Beck elmosolyodik, de a gesztustól nem érzem magam jobban. Sőt, épp az ellenkező hatást váltja ki belőlem. Szinte azt kívánom, bárcsak Darla is bejött volna velem. Talán eny-

hítené a köztünk vibráló feszültséget. A belsőm kavargó, és teljesen lefegyverezve érzem magam attól, ahogyan rám néz.

Rendíthetetlen figyelemmel bámul rám. Kezét előrenyújtva az előttünk álló, hihetetlenül túlméretezett asztalra mutat.

– Foglalj helyet, Margo! – A hangja nem hagy teret a vitának. Mint egy gyerek, azonnal követem az utasítását. Kihúzom magam előtt a nagy, bőr irodai széket, és összerezzenek, amikor az egyik kerék hangosan megcsikordul, ahogy megpróbálom elmozdítani.

Velem ellentétben ő méltóságteljesen foglalja el a helyét. Nekem viszont meg kell küzdenem a beragadt kerékkel, és hangos röffentésekkel hozom magam kellemetlen helyzetbe, amikor megpróbálom a széket annyira elhúzni az asztaltól, hogy le tudjak ülni.

Szőke szemöldöke felhúzva marad, ahogy mulató tekintettel bámul rám. Végül sikerül a fenekemet a székbe pottyantanom. Az arcom lángol, hiábavalóvá téve minden kísérletet, hogy leplezzem a zavaromat. Kizárt, hogy ne vegye észre az arcbőröm vörös árnyalatát, ahogy átgondolom érkezésének minden lehetséges okát.

A széket közel húzom az asztalhoz, minden bátorságomat összeszedve a szemébe nézek, miközben kezemet az ölembe teszem.

– *Té* vagy a főnök? Mit keresel itt?

Beck magába issza a látványomat, a tekintete lassan végigfut rajtam.

Itt vagyok, Violet.

A szavak berobbannak a fejembe, és visszarepítenek a tavalyi nyárra. Alig több mint egy éve történt, pár héttel azelőtt, hogy rájöttem volna, Carter az egész kapcsolatunk alatt megcsalt engem. Beck említette ezt nekem egy késő este, amikor

rajtakapott, hogy olyasmit csinállok, amit nem lett volna szabad. Akkoriban egy szóval sem mondtam neki, hogy rosszul tudja a nevemet. Akkor azt is gyűlöltem, hogy igazából nem töltött el utálattal, ahogyan ez elhangzott az ő szájából. Ahogyan legördültek a nyelvéről a szavak, furcsán hatott rám.

Visszabámulok rá, az az átélt nyári pillanat, azzal társítva, hogy milyen elképesztően jóképű most, csak még kínosabbá teszi ezt a találkozást.

– Beck? – kérdezem bizonytalanul. Megremegő hangom elárul. Elég egyetlen mély pillantása, és már nem is találok a szavakat.

Ujjait kúpszerűen összezárja az álla alatt, csillogó órája visszaver egy ragyogó fénysugarat.

– Nem válaszoltál a hívásaimra.

A körömágyamat piszkálom az asztal alatt, rossz szokás, és anyám évek óta dorgál miatta. Bár próbálom abbahagyni, most hiába küzdök a késztetés ellen. Beck mély, indigókék tekintete lefegyverző.

– Nincs semmi mondanivalóm a számodra vagy Carter számára – csattanok fel. Őrület, hogy Beck és Carter testvérek. Totális ellentétei egymásnak. Carter magas, de az izmai nem olyan szuper határozottan tónusosak, mint Becké. Ő inkább futott, mint súlyokat emelgetett. De legszívesebben a tizennyolc lyukú golfpályán játszott az előkelő barátaival. *Vagy* dugott valakit, aki nem az aktuális barátnője volt. Valószínűleg elég rendesen megedződött, tekintve, hogy hány olyan embert kefélt meg heti szinten, aki *nem én voltam*.

Beck tudta, hogy Carter nem volt hűségese?

Nem számít! Carter és én végeztünk egymással. Azt hittem, hogy ha nem látom többé Cartert, akkor a bátyját sem

fogom. Arra meg pláne nem számítottam, hogy *főnöknek* kell majd szólítanom.

Carter magas, de Beck magasabb. Míg Carter idomait a szigorú diéta és a kardió iránti megszállottsága formálja, addig Becknek mindenhol nagyon határozott izmai vannak. Arról álmodoztam, hogy egy nap majd lerajzolom a méretre szabott öltöny alatt rejtőző bicepszet. Azon a családjával töltött hétvégén megpillantottam, mit rejteget az állig begombolt inge alatt. Izmos hasa minden művész „nedves” álma. Festő, rajzoló, szobrász, *bárki* szívesen helyezné középpontba a hat kockáját. *Vagy inkább nyolcat?*

Megköszörüli a torkát. Amikor elvonom a tekintetemet finoman érezett kezéről, látom, hogy rám vigyorog.

– Végeztél? – kérdezi nyersen, még akkor is, ha a hangjába egy csipetnyi vidámság vegyül. Még csak néhány perce vagyok vele kettesben ebben a tárgyalóban, és máris vágni lehet köztünk a feszültséget.

– Mivel végeztem?

– Hogy a szemekkel éppen rám mászol.

Arcátlan szavaitól majdnem leesek a székről.

– Én nem...

Telt szájának egyik sarka megrándul.

– Nagyon is azt csináltad, Violet. Ne tégy úgy, mintha nem azt tetted volna!

A szám szétnyílik, majd összezárom. Miért használja már megint ezt a nevet? Miért tetszik ez még mindig nekem? Rohadtul fogalmam sincs arról, hogyan válaszoljak neki.

Ő az új *főnököm*, emlékeztetem magam. Vagy legalábbis azt hiszem, hogy az. Emma is így hívta. Úgy tűnt, Darlának is ez a benyomása. Meg kell tudnom, mióta ő a főnök.

És miért van itt?

És ami a legfontosabb, miért bámul rám úgy, mintha akarna tőlem valamit?

– Nem Violet a nevem.

Hüvelykujjával végigsimít duzzadt alsó ajkán.

– Tudom.

Megrázom a fejem, és azon tűnődöm, hogy talán több bort ittam tegnap este, mint amennyire emlékszem. Talán álmodom? Ez az egész nem lehet valóság!

– Bocsnat – kezdem, egy mély levegőt véve. – Csak azon tűnődöm, hogy miért vagy itt? Kicsit összezavarodtam azzal kapcsolatban, hogy mi történik...

Sóhajtvá tolja el a széket az asztaltól, hogy egyik lábát keresztbe tehesse a másikon. Bokáját az ellentétes térdén pihenteti, tökéletesen csillogó cipőjén megcsillan az ablakokon beszűrődő fény.

– Nem válaszoltál a hívásaimra – magyarázza; láthatóan bosszantja, hogy ismételnie kell saját magát.

– Igen. Épp most beszéltünk erről. Nem akarok az öcséd-ről beszélni.

– Nem, nem erről beszéltünk. *Elkezdük* a beszélgetést, de aztán úgy döntöttél, inkább levetkőztetsz azzal a nagy szemmeddel, ahelyett, hogy meghallgatnál. – Hangos, rezgő hang vágja félbe a szavait. Egyenes szemöldökét összehúzva benyúl a zakója zsebébe. Gyorsan rápillant a képernyőn megjelenő névre, mielőtt némítja a hívást. A fekete faasztalra dobja a telefonját, és ismét rám figyel. – Ha elsőre figyeltél volna, és nem úgy néztél volna rám, mintha éppen dugni akarnál velem, akkor tudnád, hogy a hívásaimnak abszolút semmi köze a drágalátos testvéremhez.

A nyelvembe harapok, mert szeretném megkérdezni, miért utal ilyen undorral Carterre. Nyilvánvalóan többről van

szó az öccsével kapcsolatban, mint amiről én tudok. Carter sosem volt Beck legnagyobb rajongója, de nem is beszélt úgy róla, mintha gyűlölné. Jelenleg Beckről nem mondható el ugyanez.

– Nincs?

– Rohadtul nincs! – vágja rá. Egy pillanatra fellobban a szemében a harag tüze. Mindig is azt mondták nekem, hogy túl kíváncsi vagyok, és ebben a pillanatban én is pontosan így érzem. Minden porcikámmal vágyom rá, hogy megkérdezzem, miért beszél ilyen haraggal Carterről, de lakatot teszek a számra. Sokkal jobban érdekel, hogy miért van itt.

– Jobb neked nélküle. Sosem próbálnálak meggyőzni az ellenkezőjéről.

– Ezt nem tudtam. Azt hittem, miatta hívsz. Miután Carter egyik este negyvenhatszor hívott, letiltottam a számát.

– Szánalmas – morogja az orra alatt.

Kiegyenesedik, mindkét lába újra a földön. Beck áthajol az asztal felett, olyan közel hozzám, amennyire csak tud.

– Nos, mivel semmibe vettél, kénytelen voltam más eszközökhöz folyamodni.

– Mint például?

Szétárt karja megmutatja hatalmas alakját, a minket körbevevő kopott szobára mutat. Beck nem illik ide, a fakó falfesték és a foszladozó, foltos szőnyeg nem illik egy ilyen előkelő külsejű emberhez.

– Például megvenni ezt a céget.

Hogy mi? Biztosan rosszul értettem.

– Mi köze a cég megvásárlásának ahhoz, hogy nem veszem fel a telefont?

– Ne tegyél fel meggondolatlan kérdéseket! – vág vissza.

– Hát, nem egyértelmű? Megvettem a céget, így nincs más

választásod, kénytelen vagy szóba állni velem. Elvégre már én vagyok a főnököd.

Már elnézést a kifejezésért, *de mi a fasz?* Az emberek nem vásárolnak meg cégeket, csak azért, hogy beszéljenek valakivel. Telefonálnak, vagy megjelennek az otthonuknál, vagy nem is tudom... küldenek egy francos e-mailt! Nem vesznek meg egy céget!

– Nem, nem tehetted meg!

Beck a fejét rázza. A mozdulat összekócolja az egyik tökéletesre zselézett hajtincsét. Egy szál lázadó módon a szemébe lóg, míg végül félresöpri az útból.

– Biztosíthatlak, Margo, hogy marhára megtettem!

3.

Beck

EGYÁLTALÁN NEM ILLIK ebbe a sötét, ócska irodahelyiségbe. Margo Moretti túl fényesen ragyog ahhoz, hogy a 8-bit Security cégnél dolgozzon. A mindig ragyogó fekete haja fakónak látszik a helyiség szörnyű világítása alatt. Még a világoszöld szeme sem vibrál úgy, ahogy régen. Nem láttam ilyen színű szemet, amíg nem találkoztam vele.

– Ne szórakozz velem, Beck! Ez nevetséges.

Vállalat vonva azon tűnődöm, hogy egy ilyen gyönyörű nő hogyan szerethetett bele az öcsémbe.

– Valószínűleg igazad van. Nevetséges. De ez nem változtat a tényen, hogy megtettem. Beszélnem kell veled!

– Mi másról beszélhetnénk, ha nem Carterről?

Bárcsak ne mondogatná már a nevét! Az öcsém nem érdemli meg. Soha nem érdemelte meg, de abban sem vagyok biztos, valaha bárki is méltó lenne rá, hogy ez a nő a nevét a szájára vegye. Csupán egy hétvégén volt szerencsém találkozni Margóval – és akkor is inkább kívülről szemléltem őt, mint hogy beszéltem volna vele –, de elengedő idő volt ahhoz, hogy rájöjjek, úgy éli az életét, mintha az egész világ az övé lenne, mi, többiek pedig csak ott vagyunk benne. Kellően udvarias volt a szüleimmal, de nem törte meg apám faggatózása, hogy mivel foglalkoznak a szülei. Margo nevetése és

tréfálkozásai arról árulkodtak, hogy teljesen őszinte ember, de még ki kell érdemelni a bizalmát. A Carterrel töltött idő azt bizonyította, hogy hűséges barát, és szeretett az öcsém-mel lenni, de sosem volt tapadós. A történet tanulságát tekintve, nem tudom, hogy köt ki egy olyan nő, mint Margo, egy olyan férfi mellett, mint az öcsém. Mire végzek a terveimmel, remélem, erre is választ kapok.

A Rolexem csatját kapcsolgatom a csuklómon. Nem merem levenni a szemem Margóról. Ha akarnám, sem tudnám. Hosszúra nyúlik köztünk a csend. A székében fészkelődve, idegesen várja, hogy mondjak valamit. Végül oldom a feszültséget, vagy épp fokozom, amikor megszólalok.

– Elő vagy léptetve.

Telt ajka szétnyílik. Egy leheletnyi rúzszt sem visel a száján, mégis túlzás nélkül állíthatom, a legtökéletesebb piros árnyalata van. Rohadtul utálok, hogy az öcsém ismeri annak a szájnak az ízét.

– Előléptetve? Miért? – kérdezi zavarodottan.

Az asztalon dobolok az ujjaimmal, a kezem mellett rezgő telefonra pillantok. Margo is lenéz.

– Vedd fel nyugodtan, ha fontos!

Már egy csomószer megcsörrent, amióta a nő csatlakozott hozzám a tárgyalóban. Rám nem jellemző módon minden hívást figyelmen kívül hagytam. Általában az időm nagy részében telefonálok, de most a teljes figyelmemet neki szeretném szentelni, még akkor is, ha értékes perceket vesz el az időmből azzal, hogy ostoba kérdéseket tesz fel.

Megfordítom a készüléket, hogy lefelé nézzen a kijelző.

– Ez várhat – hazudok. Öt perc múlva csatlakoznom kellene egy megbeszéléshez telefonon keresztül, de már tudom,

hogy ezt ki fogom hagyni. Nem beszélek senkivel, amíg nem fejeztem be ezt a tárgyalást.

Margo végigsimít a haján, de végül elunja a műveletet, és hosszú fürtjeit átdobja a vállán.

– Nézd! – kezdi feszült hangon. – Nem tudom, hogy ez egy beteges, elmeroggyant vicc-e, amivel bosszút akarsz állni, amiért szakítottam az öcséddel, de én nem akarok részt venni ebben.

Hüvelykujjammal újra az alsó ajkamat dörzsölve, szemügyre veszem minden mozdulatát. Azon töröm a fejem, hogy mit mondhatott neki Carter, amiért azt hiszi, ilyen messzire mennék, hogy visszavágjak az egyik volt barátnőjének. Főleg annak tudatában, hogy a hároméves kapcsolatuk alatt végig hűtlen volt ehhez a bizonyos barátnőhöz. A fivérémmel nem állunk közel egymáshoz. Sosem avatkoztam bele a szerelmi életébe, nem is vágytam erre, nos, egészen addig, amíg nem találkozott vele. Nem olyan a kapcsolatunk, hogy törődnének azzal, mit csinál a másik.

Bosszankodva fújom ki a levegőt, a hang visszhangzik az egyébként csendes teremben. Előrehajolva egyenesen Margo szemébe nézek. Bármit is lát az arcomon, végre befejezi a fészkelődést.

– Nem tudom, hányszor kell még elmondanom, hogy megértsd, de jól figyelj rám, Margo, mert nem szeretem ismételni magam.

– Figyelek – suttogja. Nem tudok betelni azzal, hogy a teljes figyelmét élvezhetem.

– Annak, amiért itt vagyok, semmi köze az öcsémhez. Egyetlen porcikámmal sem gondolom azt, hogy vissza kéne menned hozzá. Őszintén szólva eléggé szánalmasnak tartanám, ha megtennéd, tekintve, hogy amíg együtt voltatok,

New York lakosságának legalább a felében megfordult a farka. Úgyhogy, tisztázzuk le egyszer s mindenkorra! Az indítékaimnak, amiért itt vagyok, és amiért megvettem ezt a céget, semmi köze ahhoz a balfácánhoz, akit kénytelen vagyok a saját véremnek hívni. Érted?

A nő olyan erősen markolja a szék karfáját, hogy közben elfehéredtek az ujjai. Amikor elhúzza a kezét, azon tűnődöm, vajon maradtak-e félhold alakú mélyedések a körme nyomán a foltos bőrben. Margo hallgat, láthatóan megdöbbenette a mondanivalóm, mert nem olyan ember benyomását keltette eddig, aki könnyen elnémul.

– Margo, szavak. Szavakra van szükségem, hogy tudjam, érted.

– Hadd magyarázzam el jobban! – kezdek bele. Vállam a szék háttámlájának feszül, ahogy megint hátradőlök. – Immáron én vagyok ennek a szemétdombnak a büszke tulajdonosa. Számos befektetővel kellett megküzdenem, hogy támogassanak ebben a vételben, de végül nem tudtak nekem nemet mondani. Elég pénzem van ahhoz, hogy velük vagy nélkülük finanszírozzam. Az induló vállalkozások listáján ez a cég lenne az utolsó, amelyikbe szívesen befektetnék, de beszélnem kellett veled, szóval, itt vagyunk.

Margo hatalmas szemében hitetlenkedéssel, eszelősen felnevet.

– A normális emberek nem vásárolnak cégeket, hogy beszéljenek a testvérük volt barátnőjével.

Gúnyosan rázom a fejem.

– Sértő, hogy normálisnak tartasz. Messze nem vagyok az, Margo. Hajlandó vagyok megtenni bármit, hogy megkapjam, amit akarok.

– És most velem akarsz beszélni?

Összeszorítom a szám egy vékony vonallá.

– Nem egészen.

Téged akarlak. Legalábbis egy időre.

Margo hangos sóhajjal hátraveti magát a székében.

– Szerintem te vagy a legnehezebben érthető ember, akit ismerek.

Megrándul a szám.

– Nem szándékosan fogalmazok homályosan. A kérdéssiddel folyton félbeszakítasz, és nem hagyod, hogy a lényegre térjek.

– Szót se többet! Befogom, amíg elmagyarázod ezt az egészet. – Túldramatizálva a helyzetet összeérinti a hüvelyk- és a mutatóujját, majd behúzza a képzeletbeli cipzárt a szája előtt, és átdobja a kulcsot a válla felett.

Az arca felpuffad, ahogy az ajkát összezárja, gyerekesen fest. Szeme pajkos csillogásától megkérdőjelezem, hogy ez vajon jó ötlet-e.

– Ahogy már mondtam, elő vagy léptetve.

Nyitja a száját, hogy megint vitatkozni kezdjen, mire felhúrom a szemöldökömet. A szemét forgatva csukja be a száját. Tudom, hogy minden erejére szüksége van ahhoz, hogy ne szakítson félbe megint, minden bizonnyal egy újabb kérdéssel. Pár másodpercig csendben nézek a szemébe, megvárom, hogy sikerül-e csukva tartania a száját.

A jelek szerint igen. *Jó kislány.*

– Az itteni grafikai tervezéssel töltött napjaidnak vége. Hétfőn kezdesz mint az új asszisztensem.

A szemében tűz lobban.

– Az ki van zárva! Nem azért szereztem művészeti diplomát, hogy a te lóti-futid legyek.

– Ne dramatizáld túl a helyzetet! Nem is azért végeztél év-folyamelsőként az ország legjobb művészeti programjában, hogy grafikai tervezéssel foglalkozz *ezen a helyen*. – Előrenyúllok, és kiveszek egy tollat az asztal közepén álló műanyag pohárból. Felemelem, megforgatom a kezemben. – A te művészeted ennél többre hivatott, Margo. Ez a logó borzalmas, és tudom, hogy nem te vagy az oka. – Tovább vizsgálom a tollat, és hagyom, hogy érlelődjenek a szavaim. Hunyorítok. – Senki sem mondta Martynak, hogy ez az arc úgy néz ki, mint egy fark két golyóval?

Elfojtja a nevetését, tágra nyílt szemmel próbál levegőt préselni a tüdejébe. Végül sikerül összeszednie magát. Letörli a nevetéstől elkenődött szempillaspirált a szeme alatt.

– Azt hiszem, majdnem kirúgott, amikor azt merészeltem mondani, hogy a mosolygós arc ezzel az orral egy kissé... *fallikus*.

Elvigyorodom.

– Kissé? A két kerek szem olyan, mint két golyó, közepen egy kis farkkal. – Esküszöm, valahányszor kimondom a fark szót, az arca mindig kicsit pirosabb lesz.

Margo megpróbál eltávolítani egy kósza hajtincset az arcából, de az túl rövid, hogy a füle mögött maradjon. Próbálja kifújni a frufuját az arcából, de hiába.

– A logó borzalmas, értem. Nem volt választásom. Marty kikényszerítette, hogy úgy készítsem el, ahogy ő elképzelte. Szóval megtettem, mert számlákat kell fizetnem. – Tetőtől talpig végigmér, tekintete megakad a csuklómon lévő órán. – Nem mindenki születik pénzzel.

A nyelvembe harapok. Még nem jött el az ideje, hogy a pénzről beszéljünk, az *én* pénzemről.

– Életed hátralévő részében grafikai tervezéssel akarsz foglalkozni, szinte éhbérért?

– Legalább egyfajta művészet – vág vissza. – Az asszisztensdként nem élhetném ki semmiféle kreativitásomat.

– Tévedés. Biztosítok neked időt, hogy gyakorolhasd a művészetedet.

– És mi is az én *művészetem*, Beck? Kétlem, hogy tudod!

– Szeretsz rajzolni, Violet. Befejezted végre a kérdezősködést?